

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **P. Č.**, o podání ze dne 11. 2. 2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 4. 2013, č. j. 10 Na 13/2013 – 6,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce učinil u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) podání datované dnem 11. 2. 2013, kterým se domáhal vydání rozsudku, aby bylo přikázáno Katastrálnímu úřadu pro Jihočeský kraj vydat mu neprodleně blíže nespecifikované informace požadované v žádosti ze dne 8. 12. 2011. Usnesením ze dne 15. 3. 2013 č. j. 10 Na 13/2013 – 2, byl žalobce vyzván k odstranění vad tohoto podání ve lhůtě 10 dnů od doručení výzvy. Současně byl žalobce řádně poučen o následcích nesplnění povinnosti ve smyslu platné právní úpravy a na poplatkovou povinnost. Výzva byla žalobci doručena 22. 3. 2013, ve stanovené lhůtě a ani ke dni vydání kasační stížností napadeného usnesení krajského soudu, nebyly vady podání odstraněny. Krajský soud v Českých Budějovicích proto usnesením ze dne 5. 4. 2013, č. j. 10 Na 13/2013 – 6, podání žalobce ze dne 11. 2. 2013 odmítl podle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[2] Proti usnesení krajského soudu ze dne 5. 4. 2013, č. j. 10 Na 13/2013 – 6, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jíž se domáhá jeho zrušení. V ní způsobem sobě příznačným a veskrze nesrozumitelným vytyká postupu krajského soudu nejružnější skutečnosti, resp. domnělé skutečnosti opřené o své představy o správnosti postupu krajského soudu.

[3] Nejvyšší správní soud připomíná, že opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (viz např. rozsudek ze dne 8. 3. 2012 č. j. 2 As 45/2012 - 11, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (viz rozsudek ze dne 7. 6. 2012 č. j. 2 As 82/2012 - 13).

[4] V evidenci zdejšího soudu bylo vedeno ke konci měsíce května 2013 celkem 765 spisů, kde žalobce vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů. V podrobnostech lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 130/2012 - 10 ze dne 28. 2. 2013, jež stěžovatel taktéž v procesní roli stěžovatele obdržel.

[5] Stěžovatel vytkl krajskému soudu především nesprávný postup v řízení, neuvedl však námitky, kterými by se snažil vyvrátit rozhodný závěr krajského soudu, že podání muselo být pro neodstranění jeho vad vytknutých krajským soudem odmítnuto. Krajský soud proto bez jakýchkoliv pochybností postupoval v souladu se zákonem, pokud podání stěžovatele odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

[6] Nejvyšší správní soud nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námitky prima facie nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 8 As 71/2012 či sp. zn. 8 As 79/2012), že shora uvedené výzvy obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti a následně o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi, resp. o povolení splátek soudního poplatku. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne z důvodu svévolného uplatňování práva stěžovatelem a jeho obstrukčnímu přístupu k vedení řízení (viz např. usnesení ze dne 8. 8. 2012 č. j. 8 As 71/2012 - 13 a ze dne 4. 10. 2012 č. j. 8 As 71/2012 - 22, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám). Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku.

[7] Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci.

[8] Obdobný postup volí v případě opakujících se zjevně nedůvodných podání stěžovatele také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení stěžovatele v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, jestliže se tak stalo v identických případech předchozích. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevilo jako formalistické a neefektivní (viz usnesení ze dne 22. 11. 2012 sp. zn. II. ÚS 4256/12, obdobně srov. usnesení ze dne 14. 11. 2012 sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. II. ÚS 3748/14, či ze dne 10. 10. 2012 sp. zn. III. ÚS 3747/14). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejší soudem poučen o těchto povinnostech nescetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom.

[9] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005 č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS. V této souvislosti lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 30. 12. 2010 č. j. 4 As 38/2010 - 43, ve kterém Nejvyšší správní soud poukázal na model fungování stěžovatele (občanského sdružení), založený na opakovaném podávání žádostí o osvobození od soudních poplatků, tj. nákladů, které při jeho činnosti zpravidla vznikají a s jejichž vznikem musel vědomě počítat. Neexistují-li pro takové jednání legitimní důvody, je třeba jej považovat za zneužití práva zakotveného v § 36 odst. 3 s. ř. s. Uvedený závěr prošel testem ústavnosti u Ústavního soudu a obstál (viz usnesení ze dne 11. 5. 2011 sp. zn. I. ÚS 1131/11).

[10] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.

[11] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. června 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu